

Egresits Ferenc

Kereszténység: örömteli visszacsatolás a Lélekben

EVANGÉLIUM Szent János könyvéből: „Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat. Én pedig kérni fogom az Atyát, és ő más Vigasztalót ad majd nektek: az Igazság Lelkét, aki örökre veletek marad. A világ nem kaphatja meg, mert nem látja és nem ismeri. De ti ismeritek őt, mert veletek marad és bennetek lakik. Nem hagylak árván titeket: visszajövök hozzátok. Rövid idő, és már nem lát engem a világ. Ti azonban láttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok majd, hogy én Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szereti, én is szeretni fogom, és én megmutatom neki magamat.” /Jn 14, 15-21/.

Krisztusban Szeretett Testvérek! Ma a tömegtájékoztató világnapja is van. A kommunikációval foglalkozó szakemberek ismerik a visszacsatolás fogalmát. Elsősorban az üzenetet megkapó részéről érkező visszajelzésről van szó. Többnyire nemcsak az üzenet eljutásának tényét jelzi, hanem annak értékét és értékelését is. Jézus szavai többszörös visszacsatolás után érnek el ma hozzánk: Az imént elhangzott szavakat Jézus az utolsó vacsorán mondta tanítványainak. Mi most a húsvéti ünnepkörben Jézus kereszthalálával és feltámadásával szentesített, megpecsételt változatában halljuk. Az imént hallott tanításból azonban ki lehet hallani az apostolok, Krisztus első követői, az őskeresztények hittel történt visszacsatolását is. Nem véletlenül írja Péter apostol: „*Szeretteim! Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben! Legyetek mindig készen arra, hogy mindenkinek válaszolni tudjatok, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.*” /1Pét 3,15/

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem” - mondja Jézus. Szavai mindenekelőtt arra figyelmeztetnek, hogy nem lehetünk szóban a tanítványai, csakis tettekben: „Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: – Uram, Uram! Csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.” /Mt 7,13/. Jó minderre emlékeznünk egy olyan

világban, ahol bőven vagyunk a szavaknak, de hiányoznak a tettek. Elég, ha a korrupcióra, a politika és a hétköznapi élet közti szakadéokra, a bürokráciára, és azokra a dolgokra gondolunk, amelyek a sötétben rejtve maradnak. Milyen sok szó esett egy időben midezekekről, és a szavakat milyen kevés tett követte. Isten szeretetből teremtett és megváltott minket, ennek próbája a megtestesülés és megváltás misztériuma. Más szóval: Jézus Krisztusban emberré lett az Isten, vállalta értünk a szenvedést és a kereszthalált. Isten visszavonhatatlan szeretetének jelét adta. Erre az üzenetre méltánytalan csak szóban válaszolni. Hiteles visszacsatolás csak tettekben lehetséges, mégpedig úgy, hogy az egyetlen lehetséges válaszra Krisztushoz hasonlóan mi is rátesszük életünket.

Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat” – tanítja Jézus. Egyre gyakrabban és őszintén vetődik fel a kérdés: Van-e értelme betartani Jézus parancsait? Hová jut el, aki ezek szerint rendezi életét? Mit érhet el ilyen módon az ember? Vagy még kiélezettebb formában: Van-e haszna, létjogosultsága ma a kereszténységnek? Talán soha nem volt annyi kezdeményezés, amely másokat: betegeket, hátrányos helyzetűeket, rászorultakat támogat. Elgondoló-e ezekben időről időre résztvenni? Egy-egy adakozási felhíváshoz, sms küldési akcióhoz, jótékonyági szervezéshez csatlakozni? Szimpatikus kezdeményezések mindezek. Szükség van rájuk: kihívhatnak önzésünkből, megnyithatnak a lényeg felé, további inspirációt adhatnak, de Jézus parancsa egészen más: „Azt parancsolom nektek: Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket”. Nemcsak felszólít a szeretetre, parancsba adja, hanem a mértékét is meghatározza: „ahogy én szeretelek titeket. Jézus nem időszakos akciókat szervezett néhány rászoruló számára adományok gyűjtésével. Jézus szeretett mindig és mindenkit Isten végtelen szeretetével, de konkrét formában: Önmagát, Életét adva.

„...Vigasztalót ad majd nektek: az Igazság lelkét, aki örökre veletek marad” – ígéri Jézus. Jézus megváltó ajándéka: élete, szenvedése, halála és feltámadása – szeretet parancsa egészen átalakít minket. Ezekiel próféta jövendölése érvényesül: „Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljeteztek és szemetek előtt tartsátok törvényeimet és hozzájuk igazodjatok.” /Ez 36,26/. Ennek alapján fogalmazta meg a 2. században Diognétosz a keresztények identitását: *„A keresztényeket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Nem laknak ugyanis külön városokban, nem beszélnek valami szokatlan nyelven, nincs semmi különködő életmódjuk.*

Tanításukat nem okoskodásból vagy kíváncsi emberek izgágaságából merítették, és semmi emberi bölcselkedésre sem esküsznek, mint sokan mások. Ott laknak a görögök és barbárok városaiban, ahogyan kinek-kinek a sorsa megszabta. Öltözködésben, táplálkozásban a lakosság szokásaihoz alkalmazkodnak, de más szempontból egy csodálatos és mindenki számára hihetetlennek látszó életmódot folytatnak. Saját szülőházájukban úgy élnek, mint jövevények; mindenben részt vesznek, mint polgárok; mindent eltérnek, mint idegenek; minden idegen táj a hazájuk, és minden haza idegen föld nekik. Házasságot kötnek, mint mások; gyermekeik születnek, de nem dobják ki magzataikat. Közös az asztaluk... Testben vannak, de nem a test szerint élnek. A földön élnek, de a hazájuk az égben van. A fennálló törvényeknek engedelmeskednek, de életmódjuk felülmúlja a törvényeket. Mindenkit szeretnek, őket azonban mindenki üldözi. Nem is ismerik, és mégis elítélik őket, megölik őket, de életre támadnak... Megszégyenítik őket, és a szégyenben éri őket a dicsőség; rágalmaik visszahullnak amazokra. Megrágalmazzák őket, és épp a rágalmak között éri őket a dicsőség. Hírnevüket megtépzák, de fényesen bebizonyul igaz életük. Szidalmazzák őket, és ők áldással felelnek erre. Megvetik őket, de ők tiszteletet adnak mindenkinek. Jót tesznek, és mégis mint gonoszokkal bánnak velük. Ha kínozzák őket, örülnek, és mintha életre támadnának... Egyszóval: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban...”.

„Nem hagylok árván titeket” – biztat Jézus. Egy történet szerint a Mester, amikor elérte élete alkonyát, fokozatosan kezdte felkészíteni tanítványait a távozására. Tanítványai érthetően elszomorodtak, és kérlelni kezdték, hogy maradjon még köztük. Hiszen, mi lesz velük, a közösséggel, nélküle. A mester így szólt: Itt ültem a patak partján és merítettem számotokra a tiszta vízből, eljött az idő, hogy ti merítsetek másoknak. Eddig csak engem és a vízmerítő edényt láttátok. Itt az ideje, hogy lássátok és felismerjétek a vizet, a patakot és egykor majd a forrást is. Isten nemcsak üzenetet küldött, hanem a visszacsatolás lehetséges formáját, és az ahhoz szükséges kegyelmet is megadta egykor a tanítványoknak, most pedig nekünk mindannyiunknak. Adjunk hálát érte: Ámen!

/Prédikáció Húsvét 6. vasárnapján, Római Katolikus Szent István Templom, Győr-Bácsa/

Teréz anya imája

Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak,
mégis szeresd őket!

Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeteidet,
mégis tégy jót!

Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi ellenségeket szerzel,
mégis érvégy célt!

A jó, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy,
mégis tedd a jót!

A becsületesség s őszinteség sebezhetővé tesz,
mégis légy becsületes és nyílt!

Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
mégis építs!

Az embereknek szükségük van segítségégre, de ha segítesz, támadás érhet,
mégis segíts!

A legjobbat add a világnak, amid csak van, s ha verést kapsz cserébe,
mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van!